Greata si Absurd

Poeme filosofice

Sorin Cerin

SORIN CERIN

GREAȚĂ
ȘI
ABSURD

Poeme filosofice

2018

SORIN CERIN

- GREAȚĂ ȘI ABSURD -

-poeme filosofice-

Manufactured in the United States of America

ISBN-13: 978-1721884452

ISBN-10: 1721884459

SORIN CERIN
- GREAȚĂ ȘI ABSURD -
-poeme filosofice-

CUPRINS

SORIN CERIN

- GREAȚĂ ȘI ABSURD -

-poeme filosofice-

1) De ce ai lăsat Doamne?

De ce ai lăsat Doamne,
 ca Greșelile Creației tale,
 să ne transforme Flăcările Iubirii,
în Infern,
și Nesfârșirea Viselor,
în Orizonturi,
 pe care să nu le putem atinge niciodată,
cu pălmile Ochilor de Cer,
 ai Speranțelor noastre?

De ce ai lăsat Doamne,
ca Păcatele Originare,
 să ne încătușeze Eternitățile Clipelor,
cu Timpul unor Vremuri,
ale Inimilor de Pustiu,
 pe care nu și le-ar dori,
decât Greața și Absurdul,
cărora le-ai făcut marele privilegiu,
 să ne conducă Destinele,
 spre Moarte?

2) Greața și Absurdul

Zori de vată mânjită cu Gânduri,
crispați și înghețați,
se îndoiesc până și de Amintirile de plumb,
ce cad surd,
alături de Marile lor Tăceri,
pe pleoapele Iluziilor Fericirii,
Inimilor de Pustiu,
care ni s-au închis,
peste Prăpăstiile Privirilor rătăcite,
prin Podurile Palmelor bătătorite,
ale Zilelor Goale,
de noi înșine,
care ne țin Greața și Absurdul,
în brațele Hazardului,
atâtor Vise deșarte,
ce au hrănit în cele din urmă,
doar Non-Sensurile Existenței,
Ființei,
care s-a dovedit a fi,
a Nimănui,
sfidând Neființa.

3) Pline cu Greața și Absurdul

Depărtări stoarse,
 de brațele vânjoase ale Timpului,
Inimilor de Pustiu,
din care ni se preling,
 stropii Lacrimilor Amare,
ale Singurătăților,
în cănile de pustiu,
pline cu Greața și Absurdul,
Ființei,
 ce nu-și mai recunoaște,
 propria Neființă,
 din care și-a tras seva războinică,
 Victoria,
Mercenarilor Absurdului,
ce ne-au devenit,
 propriile Vise deșarte,
pe câmpurile de luptă,
 ale Iluziilor Vieții și Morții,
unde a ieșit,
 de fiecare dată învingătoare,
 numai Durerea.

4) Atât de violente

Aripi smulse din rădăcini,
de furtunile Gândurilor,
atât de violente,
încât au rupt Zilele de naștere,
ale Speranțelor,
din calendarele Disperării,
și le-au așezat,
pe mormintele Privirilor abătute,
de numărul mare de cadavre,
ale Cuvintelor,
Inimilor de Pustiu,
pe care este obligată să le înghită,
Masa Norocului bolnav,
al Iluziilor Vieții și Morții,
ale căror alaiuri funerare de Întrupări,
ne conduc spre Cimitirele Iubirilor,
unde Greața și Absurdul,
și-au sculptat,
Îngerii Păzitori ai Deșertăciunii,
din Piatra Amară a Viselor noastre,
despre Absolut.

5) Ne cer plata anticipat

Umbrelele Absurdului,
ne apără de ploile Grețurilor,
care-și varsă plumbul rece și indiferent,
peste frunțile Viselor noastre deșarte,
ale Inimilor de Pustiu,
din care vrem dintotdeauna să ne croim,
mantale de Orgolii și Vicii,
pe care să le purtăm prin bordelurile,
Iluziilor Vieții și Morții,
ale căror Zile Goale,
ne cer plata anticipat,
în monedele Deșertăciunilor,
îndeajuns de multe,
încât să poată fi cumpărată,
câte o porție de Durere,
care să ne ajungă,
pentru toate,
Non-Sensurile Existenței noastre,
întreaga Viață.

6) Aripile pline de Cruzime

Fumuri de bătălii,
duse către Porturile Ochilor de Cer,
ai Viselor,
ridică Aripile pline de Cruzime,
ale Curajului nebun,
a Cerurilor de Dorințe,
peste nesfârșirea Orizonturilor,
ce-ar dori să vadă un învingător,
în Privirile Iubirii noastre,
ce navighează pline de Speranțe,
pe valurile din ce în ce mai amenințătoare,
ale Orgoliilor și Patimilor,
ce ne înalță sau coboară,
pe stindardele Grețurilor și Absurdului,
până când armatele Iluziilor Vieții și Morții,
se confruntă direct,
cu cele ale Iluziilor Fericirii și Amăgirii,
lăsând să curgă,
Sângele Defect al Genelor,
Păcatelor Originare,

pe Țărmurile Întrupărilor,
Inimilor de Pustiu,
din care a ieșit câștigătoare,
doar Deșertăciunea,
care se închină numai Compromisurilor,
unei Lumi a Nimănui.

7) Victoriile Iubirii

Scrisori lipsite de Înțelesuri,
călătoresc în sticlele Absurdului,
pentru a li se împlini Greața,
din Destinele Oceanelor de Întrebări,
pe care le pun Visele noastre,
cănilor de pustiu,
din care ne bem Depărtările din noi înșine,
crezând copilărește,
că Victoriile Iubirii,
împotriva Iluziilor Vieții și Morții,
se pot obține prin Jertfa Deșertăciunii,
Condiției noastre Umane,
de Statui Vivante ale Nimănui,
fără ajutorul divin,
al Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
unicul nostru Înger Păzitor,
lăsat să se înece în abisurile din noi înșine,
de către Păcatele Originare,
ale Greșelilor Creației.

8) Prin propria noastră Artă a Absurdului

Pașii grei de marmoră,
ai statuilor de Cuvinte,
în fața cărora,
ne-am dat întâlnire cu Destinul,
au început să se deterioreze,
după ce Aripile Grețurilor,
de noi înșine,
i-au ridicat spre Zările Compromisurilor,
dintre Iluziile Vieții și Morții,
și cele ale Fericirii,
Inimilor de Pustiu,
pentru a fabrica împreună Durerea,
atât de necesară pe scena,
Non-Sensurilor Existenței,
care le-a măcinat pe rând și lor,
mulțumirea de Sine,
față de Condiția noastră Umană,
de Statui Vivante,
ce am început de atunci,
să ne jucăm rolurile Lacrimilor de Sudoare,

cu și mai multă râvnă,
înecându-le în Oceanele acestora,
până când am reușit să comunicăm,
cu Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
prin propria noastră,
Artă a Absurdului.

9) Nașterea Durerii Întrupării în Absurd

Garduri de Priviri,
ne înconjoară,
Aglomerațiile pustii de Cuvinte,
izvorâte din Sângele Genelor,
Păcatelor Originare,
ale Greșelilor Creației,
pe Țărmurile tot mai abătute,
ale Clepsidrelor Viselor noastre,
cărora le-a fost furat nisipul Așteptărilor,
fără sfârșit,
după propriul nostru Sine,
de dinainte de a fi Lumea,
unde ne-am pierdut identitatea,
printre Iluziile Vieții și Morții,
Inimilor de Pustiu,
în care ne-am îmbrăcat,
nașterea Durerii Întrupării,
în Greață și Absurd.

10) Năvălitorii Absurdului

Urme reci și sfidătoare,
de Vicii și Orgolii de plumb,
pe care ni le duc,
pe umerii vlăguiți de Speranțele deșarte,
Catedralele ruinate ale Voinței,
cu Zidurile cărora,
ne-am apărat undeva-cândva,
de năvălitorii Grețurilor și Absurdului,
Păcatelor Originare,
ale Greșelilor Creației,
pe câmpurile de bătălie,
ale Visului Transcendental,
ce comunica direct cu Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
alungat în negura din abisurile Ființei noastre,
de către Iluziile Vieții și Morții,
împreună cu cele ale Fericirii,
ce au croit din Sufletele noastre,
adevărate închisori,
ale Liberului Arbitru.

11) Fantasmele Pașilor

Iarba uscată a Gândurilor,
bătută de Vânturile Uitării,
spre Nicăieri,
străjuiește potecile de Vise,
ale Nimănui,
lovite de Fantasmele Pașilor,
de care și-ar fi dorit să fie călcate,
cu Inimile de Cer,
ale Singurătății,
ce pulsează,
pentru Eternitatea,
Orizonturilor Fericirii,
pe care nu le vor atinge niciodată,
în Lumea Absurdului și Grețurilor.

12) Strivindu-le

Aripi pustii,
 zboară deasupra Deșertăciunii,
pe care o varsă în cănile de pustiu,
ale Singurătății,
de stânci sterpe,
în care ne-au întrupat,
Iluziile Vieții și Morții,
ca să creioneze cu noi,
imaginea Dezolării,
Deșertului,
Inimilor de Pustiu,
din Destinele pe care le ducem,
pe umerii vlăguiți,
 ai Zorilor Nimănui,
a căror plumb cenușiu,
ne apasă Inimile Cuvintelor,
strivindu-le.

13) Fără de care n-am mai putea să respirăm

Vâsle de Cuvinte,
tot mai deteriorate,
lovesc Apa Amară,
a Iluziilor Vieții și Morții,
pe care o bem,
din cănile de pustiu ale Nimănui,
într-un clipocit sinistru,
de Speranțe deșarte,
înaintând prin uscăciunea Gândurilor,
de a ne trece,
peste podurile arcuite,
ale Non-Sensurilor Existenței,
menirea Durerii,
Inimilor de Pustiu,
fără de care,
n-am mai putea să respirăm,
aerul izbăvitor,
izvorât din Moartea,
pe care ne-a îmbrățișat-o Destinul,
la ora târzie a Întrupării noastre,
în Greața și Absurdul,
unei Lumi a Nimănui.

14) Cartea de bucate a Deșertăciunii

Ziduri de Priviri,
masive și grele,
par că se prăbușesc peste noi,
prin Aglomerațiile de Regrete,
pe care ni le-au vândut,
 Compromisurile,
alături de propriile noastre Destine,
din care Iluziile Vieții și Morții,
împreună cu cele ale Fericirii,
vor să se gătească,
în hainele de Sărbătoare,
a Durerii,
Inimilor de Pustiu,
pentru masa de prânz,
a Grețurilor acestei Lumi,
a Non-Sensurilor Existenței,
ce folosesc,
numai cartea de bucate,
 a Deșertăciunii,
pe care le-a împrumutat-o,
 Absurdul.

15) Catedrale de Durere

Cea mai mare dorință,
a Iluziilor Vieții și Morții,
este să fim renegați,
de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
care să se piardă,
cât mai adânc,
în abisurile din noi înșine,
pentru a rămâne singuri,
în Deșertul de Speranțe,
ale cănilor de pustiu,
pe care să le ciocnim,
de Eternitatea Clipei Disperării,
numai în cinstea,
Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
clădindu-ne neîncetat,
Catedrale de Durere,
pe toate meridianele Sufletelor,
la care să ne închinăm,
necontenit,
Inimile de Pustiu.

16) Ascunse prin Inimile de Pustiu

Ninge cu Durere,
peste Zilele Goale,
și spasmodice,
ce dârdâie,
de Frigul venal,
al Cuvintelor,
de pe buzele crăpate,
de Greața și Absurdul,
în căutare de noi Suflete,
mistuite de Angoasele Existențiale,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care ne explică,
Paradoxul,
din Privirile tenebroase,
ale Singurătății,
de noi înșine,
cât de mult își doresc,
Iubirea,
pe care ne-au ucis-o,
prin închisorile secrete,
ale Întrupărilor,
ascunse prin Inimile de Pustiu,
ale Viselor noastre deșarte.

17) Legendele unei Fericiri

Zodii destrăbălate,
fac concurență Zilelor Goale,
ale Inimilor de Pustiu,
prin bordelurile de lux,
ale Non-Sensurilor Existenței,
ridicate de Timp,
în onoarea Viselor deșarte,
ce povestesc pe la colțurile,
Grețurilor și Absurdului,
legendele unei Fericiri,
care ar fi trăit odată,
în carne de Iubiri,
și oase de Clipe,
pe Tărâmurile Întrupării,
în Mocirla Deșertăciunii,
Iluziilor Vieții și Morții,
prin care înotăm,
spre Nicăieri,
așteptați într-un târziu de Moartea,
care ne devine unica Destinație,
cu sau fără voia noastră.

18) Adevărata față a Morții

Poduri de piatră amară,
ridicate în onoarea,
Non-Sensurilor Existenței,
pentru a ne ciopli din ele,
chipurile Durerii,
pe care să le trecem,
de pe malul Condiției Umane,
pe cel clădit,
de ceea ce concepem fals,
a fi Moarte,
în ceața Viselor,
înlăturate până la urmă,
de perseverența,
Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
ce ne va dezvălui,
adevărata față a Morții,
unde Moartea ei,
moare odată cu Ființa,
rămânând în urma ei,

un Tărâm de Apoi,
ce ne va lăsa să ne reamintim,
de noi cei de dincolo de noi,
care vom decide,
cum ne vom putea reîntoarce,
pe Steaua Nemurii,
Iubirii.

19) Flăcările stinse ale unor Iubiri

Pașii apăsători ai Gardurilor,
din Privirile cenușii,
ale Trecutului de plumb,
încep să alerge,
către trenul Clipelor,
ce sunt duse în lagărele de exterminare,
ale Timpului,
Uitării,
pentru a ne trece podurile,
Grețurilor și Absurdului,
peste Inimile de Pustiu,
stivuite în buchete de Dureri,
aprinse,
de flăcările unor Iubiri,
prelinse în Lacrimi de Cer,
pe Coroana unui Mântuitor,
al Nimănui,
pe care nici una,
dintre Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
nu vor reuși să le înțeleagă,
vreodată.

20) Mercenarii Grețurilor și Absurdului

Ziduri de flăcări,
mărginesc Victoria Întunericului,
pe Țărmurile Conștiințelor,
Iluziilor Vieții și Morții,
care se luptă pentru supremația Durerii,
pe care să ne-o împartă egal,
fiecăruia dintre noi,
care am devenit,
fără voia noastră,
Mercenarii Grețurilor și Absurdului,
îmbrăcați în zalele grele,
ale Deșertăciunilor,
călare pe Inerție,
cu săbiile tăioase ale Haosului,
ținute în pălmile Timpului,
neiertător și ucigaș,
ajutați de Non-Sensurile Existenței,
știm că ne vom învinge,
propriul Străin Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii.

21) Necesitatea Răzbunării

Urme de roți însângerate ale Timpului,
strivesc zăpada Gândurilor,
cu Genele defecte ale Păcatelor Originare,
dăruite de Greșelile Creației,
a unor Vicii Divine,
ale căror Orgolii,
ar fi necesitat Compromisuri,
atunci când s-a spart,
Totul Primordial,
în Cioburi mai mari sau mai mici,
mai tăioase sau mai boante,
între care a înmugurit Invidia,
fiindcă nici unul,
dintre Universurile lor,
nu erau egale,
și astfel s-a născut,
Necesitatea Răzbunării,
prin diverse Iluzii ale Vieții și Morții,
Fericirii și Adevărului.

22) Suferința unei Fericiri

Făclii de Aripi însângerate,
aprind Răsăriturile Ochilor de Cer,
ai Viselor,
în piepturile cărora bat cu tărie,
Inimile de Pustiu,
ale Absurdului,
pe care ni le-au dat,
Iluziile Vieții și Morții,
pentru a zbura,
peste Păcatele Originare,
ale Durerii,
unei Singurătăți,
ce pare că nici Moartea,
nu va reuși să ne-o ia,
de pe Pleoapele răstignite,
pe Suferința,
unei Fericiri,
a Grețurilor și Absurdului,
acestei Lumi.

23) Pe Frigul de sfârșit de Lume al Cuvintelor

Alergăm solitari cu Timpul,
care-și răstignește,
propriul trup,
pe Eternitățile de Clipe,
de pe fruntea plină de sudoare,
a Viselor bolnave,
care ni se scurg,
prin venele sparte,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
din care Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
ne-au croit Simțămintele,
care să îmbrace Iubirea contrafăcută,
a Nimănui,
pe Frigul de sfârșit de Lume,
al Cuvintelor.

24) Pe umerii vlăguiți ai Inimilor de Pustiu

Orice Respirații,
ale Fericirilor,
fie ele chiar și ale Zilelor Goale,
de noi înșine,
ne devin bizare,
dacă nu aparțin,
Grețurilor și Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care le ducem,
pe umerii vlăguiți,
ai Inimilor de Pustiu,
pe drumul presărat,
cu Asfințiturile însângerate,
ale Durerilor,
către Moarte.

25) Ne cad Privirile

Cât să fi suferit,
Stelele Iluziilor Vieții și Morții?,
dacă noi,
o fărâmă de Clipă care respiră,
Mocirla Absurdului unei Întrupări,
abia mai reușim să ne ducem,
Singurătatea de noi înșine?,
pe Orizonturile însângerate,
ale Viselor rănite,
drept în Inimile de Pustiu,
de către Speranțele Deșertăciunilor,
ale Fântânilor secate de Cuvinte,
ce abia își mai duc setea,
pe Pleoapele tot mai grele,
ale Zilelor Goale,
în care ne cad Privirile,
fără a mai reuși,
să se ridice vreodată.

26) Durerea de a fi

Ziduri ruinate de Amintiri,
zac risipite,
prin Umbrele de jar,
ale Fantomelor unor Cuvinte,
care ne bântuie Zilele Goale,
ale Inimilor de Pustiu,
prin care Eternitățile Clipelor,
bat la porțile ruginite ale Morții,
să ne izbăvească,
odată și odată,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
în trupul cărora ne-am întrupat,
Durerea de a fi.

27) Suntem obligați să le întreținem

Bordeluri de Promisiuni,
se perindă prin Destinele rupte,
din Calendarele roase și descompletate,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care sărbătoresc,
Zilele Goale,
ale Greșelilor Creației,
Grețurilor și Absurdurilor,
Păcatelor Originare,
doar atunci când pică,
Lacrimile Inimilor de Cer,
pe fruntea despletită a Durerilor,
pe care suntem obligați,
să le întreținem,
pe tot parcursul,
Non-Sensurilor Existenței,
noastre.

28) Setea de Fericire a Durerilor

Fum de Cuvinte,
răsfirat haotic,
printre Degetele Gândurilor evadate,
pe Inimile de Cer,
ale Nesfârșirilor,
despre care nu știu că ar aparține,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce ne sunt turnate,
în cănile de pustiu,
ale Conștiinței,
de către Destinele înfrigurate,
ale Rătăcirilor,
Grețurilor și Absurdurilor,
pentru a astâmpăra,
setea de Fericire a Durerilor,
atâtor Faceri,
ale Păcatelor Originare,
a Greșelilor Creației,
unui Dumnezeu al Nimănui.

29) Gratiile Iluziilor Fericirii

Lanțuri de Vise deșarte,
ne leagă încheieturile Dorințelor,
de gratiile Iluziilor Fericirii,
pe care am vrea să le părăsim dezgustați,
de Orizonturile tot mai grele,
ale Rănilor unor Promsiuni deșarte,
care le țin în viață,
pe Frigurile de noi înșine,
ce par a ne fi înghețat bocnă,
Cuvintele,
care au devenit atât de casante,
încât atunci când le pronunțăm,
se sparg în mii de firimituri,
pe care ni le ciugulesc,
Disperările,
Grețurilor și Absurdului,
Destinului Durerii,
în trupurile cărora,
bat la porțile Absurdului,
Inimile de Pustiu,
ale Speranțelor noastre.

30) Nu s-a predat niciodată până acum

Gâturile cântecelor de lebede,
 ale Virgulelor,
nu mai lasă nici un siaj,
 în urma Amintirilor,
cenușii de plumb,
care ning greu și nepăsător,
peste Razele tămăduitoare ale Fericirii,
ucigându-le,
imediat după ce le-am cules,
din Ochii de Cer ai Viselor,
din care am fi dorit,
 să ne clădim Catedrale de Împliniri,
la care să ne închinăm Speranțele,
de a sparge Zidurile masive,
 ale Deșertăciunilor,
care ne apasă,
Iubirea,
ce nu s-a predat niciodată până acum,
Destinului,
Iluziilor Vieții și Morții.

31) Din Iernile Inimilor de Pustiu

Urme ninse cu Regrete,
zac în zăpada murdară a Compromisurilor,
din care Iluziile Fericirii,
ne-au croit îmbrăcăminte călduroasă,
pentru Zilele Goale,
din Iernile Inimilor de Pustiu,
ale Cuvintelor,
ce atârnă tot mai greu,
de Privirile ce în sfârșit întrunesc,
toate drepturile Suferințelor,
de a ne naște Viitorul,
după chipul și asemănarea,
Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
ce tocmai și-au ales noi servitori,
printre Ramele putrede,
ale Icoanelor Făcătoare de Minuni,
ale Absurdului.

32) Prin Scrisorile unor Lacrimi

Lacăte îndrăgostite de lanțuri,
îmbrățișează Porțile masive,
ale Cuvintelor,
mistuite de dorul Fericirii,
care a lipsit de la întîlnirea,
cu Moartea,
motiv pentru care a fost alungată,
din toate Zilele Goale,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care au și uitat,
de chipul ei,
plin de Vise,
acum ruinate,
ce zac lipsite de Sensuri,
prin Scrisorile unor Lacrimi,
ale Destinelor,
Grețurilor și Absurdului,
Nimănui.

33) Zburam deasupra Nemuririi

Marile Tăceri,
ale Strigătelor mute,
încărcate de Grețurile și Absurdul,
unor Amintiri ruinate,
plutesc pe valurile fără nume,
ale Lacrimilor,
unor Trepte descompuse,
din care ne-am clădit,
undeva-cândva,
Catedrale de Vise deșarte,
la Icoanele cărora,
ne rugam Sfinții Iubirii,
să ne călăuzească,
pe drumul către Steaua,
pe aripile căreia,
să zburăm deasupra Nemuririi,
sărutând Fericirea,
care ni s-ar fi prelins,
în șiroaie de Sentimente,
pe fruntea Adevărului Absolut.

34) Candelele Viselor deșarte

Tăceri însingurate,
sparg Orizonturile însângerate,
ale Gândurilor,
accidentate de Răsăriturile Durerii,
aprinse de Iluziile Vieții și Morții,
în Candelele Viselor deșarte,
ce străjuiesc mormintele Iubirilor,
ce ar fi încercat,
să ne întâlnească zadarnic,
Destinele,
pe străzile desfundate,
ale Privirilor de plumb,
căzute peste bolta Dorințelor sfărâmate,
de stelele căzătoare,
revărsate în Inima de Pustiu,
a Fericirii,
orfane de propriul nostru Sine.

35) Împietrite amar

Furtuni de Reproșuri,
răscolesc Depărtările Trecutului,
din Inimile de Pustiu,
ale Cuvintelor,
ninse cu Singurătatea,
zăpezilor de Priviri,
ce ne troienesc,
aglomerațiile de Dureri,
pe Ochii de Cer ai Dorințelor,
bolnavi de Orbirea,
stelelor căzătoare,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce ne-au ales Zâmbetele,
împietrite amar,
pe podurile Așteptărilor Întunecate,
ale Morții.

36) Pe catafalcurile Întrupărilor în Absurd

Aripi de ceară,
se topesc,
la Pașii sicrielor de Vise,
așezate pe catafalcurile,
Întrupărilor în Greață și Absurd,
ale Zilelor Goale,
după un zbor rătăcitor,
peste Zodiile abătute ale Dorințelor,
prăbușite pe Ochii de Cer înlăcrimați,
de cântecul de lebădă al Virgulelor,
bolnave de Singurătățile,
tot mai dese,
izvorâte din Inimile de Pustiu,
ale Iluziilor Fericirii,
la tălpile cărora,
ni se roagă și acum,
Speranțele deșarte.

37) Prin șanțurile stelelor căzătoare ale Norocului

Nori Răstigniți,
pe trupurile Zilelor Goale,
ale Cuvintelor,
din care nici Privirile,
descompuse de Gânduri,
nu mai au ce să aleagă,
pentru prânzul Răsăriturilor,
unor Așteptări,
cărora Speranțele până acum,
le-au făcut tot felul de Promisuni,
care au împlinit doar Inimile de Pustiu,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
ce sunt mereu,
în căutare de Greață și Absurd,
prin șanțurile stelelor căzătoare,
ale Neșansei,
de pe Orizontul Destinelor noastre.

38) Stelele Morții

De când ne-am îmbrăcat,
Stelele Morții,
pe bolțile pătate cu sânge,
ale Vieții,
trebuia să știm,
că ne vom lupta,
cu Universul,
Non-Sensurilor Existenței,
în care aceste,
Stele ale Morții,
transformate în Apusuri,
își vând strălucirea,
numai pentru a ne lumina,
Trecerea,
pe Calea Grețurilor și Absurdului,
dirijată către Viitorul nostru,
ce străbate Întunericul Deșertăciunii,
Ochilor de Cer,
orbiți de Singurătatea,
împlinirii în Durere,
a Iubirii.

39) Magii Norocului

Ajutați de Stelele Căzătoare,
ale Mântuirii,
Magii Norocului,
au poposit pe fruntea plină de sudoare,
a Deșertăciunii,
fără să știe că aceasta,
îi va îneca în Oceanul de Lacrimi,
ai Absurdului,
ce va cădea greu și amenințător,
cu ei,
peste Durerea surdă a Marilor Tăceri,
din Catedralele pline,
de Pașii pierduți,
ai Icoanelor unor Sfinți,
ce par a-și pierde,
Respirația și Cumpătul,
de fiecare dată,
când li se amintește de Iubirea,
ce a fost alungată,
de pe Podurile Suferinței,
pavate cu Clipele ucise,

de Timpul,
Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
însuflețite de Iluziile,
 Non-Sensurilor Existenței,
cărora le suntem datori cu Moartea,
de noi înșine.

40) Să ne pictăm chipurile Suferințelor

Chei ancestrale,
de Păcate Originare,
ne închid Temnițele Viselor,
cu lacătele Greșelilor Creației,
unui Dumnezeu al Durerii,
care le cere,
Marilor noastre Tăceri,
să ne pictăm,
chipurile Suferințelor,
izvorâte din Mocirla,
Întrupării noastre,
în Absurd,
pentru a fi așezate,
în Icoanele Disperării,
la care să ne închinăm,
Regretele de a ne fi născut,
pe această Lume,
a Grețurilor și Absurdului,
unde suntem obligați,
să ne bem Viitorul,
din cănile de pustiu,
ale Trecutului,
Nimănui.

41) Compromisurile unei Lumi în derivă

Reproșurile Păcatelor Originare,
 sunt tot mai vii și satisfăcute,
de Genunchii tociți,
 pe cimentul rece și inuman,
 al Catedralelor de Vicii,
cărora ne închinăm Orgoliile,
 ce au făcut pact cu Compromisurile,
 unei Lumi în derivă,
pe Oceanul aparent fără margini,
al Iluziilor Vieții și Morții,
ale căror Non-Sensuri Existențiale,
le ducem pe Umerii tociți de Durere,
a Angoaselor,
 care ne hrănesc,
Greața și Absurdul.

42) Cu Disperarea Inimilor de Pustiu

Zăpezi de Cuvinte,
rostite de Zâmbetele crispate,
ale Ghețurilor,
pe care alunecăm,
rănindu-ne Zilele Goale,
cu Disperarea Inimii de Pustiu,
a Singurătății de noi înșine,
prelinsă în crevasele adânci,
ale Non-Sensurilor Existenței,
în care cădem,
fără a mai reveni vreodată,
la suprafața regăsirii,
Străinului Subconștient pierdut,
odată cu Oceanul de Dureri,
în care ni s-au înecat,
Amintirile din Viitorul,
ce a rămas al Nimănui.

43) Ultima oară când ne-a mai întâlnit Timpul împreună

Știam cât de multă Durere,
ai cernut Doamne,
din sita Greșelilor Creației tale,
la revederea Umbrelor,
când Fantomele Cuvintelor,
mi-au cerut să te chem,
Iubire,
pe aleile întunecate,
ale Inimilor de Pustiu,
din Cimitirele Cuvintelor,
pe care ne plimbam,
Absurdul,
ultima oară,
când ne-a mai întâlnit,
Timpul împreună,
ținându-ne de braț,
Iluziile Vieții și Morții,
pe care le însoțeam,

pe drumul fără de întoarcere,
ce șerpuiește printre Întrebările,
Non-Sensurilor Existenței,
pe care ni le punea,
la fiecare colț de stradă,
al Destinului,
Moartea.

44) Lacrimile Profunzimii

Ninge-mă Iubire,
cu Lacrimile Profunzimii,
pe care ni le-ai adus,
din trupul fierbinte,
al Stelei Nemuririi,
de pe Razele căreia,
am alunecat fără voia noastră,
în Mocirla Întrupării Absurdului,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
unde doar Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
mai poate să ne salveze,
Eternitatea Sentimentelor,
de legământul pe care îl are,
Moartea cu Viața,
Grețurilor și Absurdului,
acestui Coșmar,
cu nume de Lume,
pe care l-a visat,
un Dumnezeu,
al Greșelilor Creației,
Durerii.

45) Inimile de Pustiu

Oase roase și albite,
ale unor Priviri,
întunecate și grele,
străjuiesc asfințitul Zilei Goale,
în care ne-am înecat,
Zorii Aripilor,
ce ni s-au prăbușit,
în Lacrimile Viitorului Nimănui,
de parcă Nimic,
nu s-ar fi întâmplat,
pe Țărmurile fără nume,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
pe care alergam,
îmbrățișându-ne,
Destinul,
a cărui identitate ni s-a pierdut,
sub Norii de plumb,
ai Singurătății,
ce ne plouă cu flăcările Dorului,
care ne mistuie Inimile de Pustiu,
ce-au mai rămas să bată pentru noi,
Clipele ce-și plâng,
Umbrele fantomatice ale Pașilor,
pe care-i făceam împreună,

undeva-cândva.

46) Ne-am pierdut până și Inimile de Pustiu

Ne-am pierdut,
până și Inimile de Pustiu,
prin labirinturile Uitării,
de noi înșine,
tocmai când încercam,
să ne regăsim Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
privindu-ne în abisurile,
Sufletelor noastre,
neumblate de Pașii Nimănui,
până când ne-am lovit,
de frontierele Iluziilor Vieții și Morții,
ce nu vroiau să ne permită,
să mergem mai departe,
de noi înșine,
fiindu-le teamă,
că ne-am putea regăsi,
pe noi cei de dinainte,
de a fi această Lume,
a Non-Sensurilor Existenței,
moment în care,
ne-am rătăcit unul de altul,
pentru totdeauna,

întrebându-ne mereu de ce?.

47) Întâmplările Neîntâmplătoare ale Inimilor de Pustiu

Iluziile Vieții și Morții,
au transformat Stelele,
într-un număr abstract,
al grăunțelor de nisip,
folosit de Clepsidrele,
Non-Sensurilor Existenței,
la evaluarea Timpului pierdut,
de Durere,
pentru preluarea deplină,
a Destinelor noastre,
risipite pe mesele de joc,
ale Zarurilor Viselor măsluite,
de Întâmplările Neîntâmplătoare,
ale Inimilor de Pustiu.

48) Cel mai talentat borfaș

Catedralele luxoase,
ale Genunchilor roși,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
refuză Adevărul Absolut,
al Străinului Subconștient,
pentru ca acesta,
să nu le dezvăluie,
secretele Sărăciei profunde spirituale,
care domnesc,
pe Tărâmurile Păcatelor Originare,
ale Greșelilor Creației,
pline de Grețurile și Absurdul,
crimelor și altor fărădelegi,
pe care nici cel mai talentat borfaș,
nu le-ar putea concepe.

49) Pentru a-l putea păstori

Ceasurile stricate,
 ce țin baierele Lumii,
arată de fiecare dată,
 numai Ora Infernului,
pe care trebuie,
 să o respectăm cu strictețe,
pentru a-l putea păstori,
 cu Suferințele noastre,
primite în dar,
 de la Genele stricate,
 ale Păcatelor Originare,
ce ne-au fost inoculate la naștere,
 de Întruparea în Mocirla Absurdului,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
în carnea și oasele cărora,
Ființa își recunoaște Durerea,
conștientizând,
 Lumea Grețurilor și Absurdului.

50) Fața Întunericului Conștiinței pătate

Gândurile și-au tras,
Perdelele de Fum,
de pe frunțile,
pline de sudoare ale Viselor oarbe,
rămânând în locul lor,
doar Ferestrele Posibilităților,
care odată deshise,
au lăsat Furtunile Iluziilor Fericirii,
Grețurilor și Absurdului,
să le inunde Timpul,
cu Eternitățile de Clipe moarte,
pe care suntem obligați să călcăm,
de către Destin,
pentru a nu ne spăla,
cu Apa Adevărului Absolut,
fața Întunericului Conștiinței,
pătată cu Ierarhii,
Instincte primare,
Orgolii, Vicii și Compromisuri,
ce ne umplu cănile de pustiu,
ale Simțămintelor,
cu Durere.

51) Trupurile grele ale Deșertăciunii

Pași de Vise,
răstigniți pe Urmele Deșertăciunii,
se îndreaptă,
spre Regăsirea Fericirii,
unde întâlnesc,
doar praful stelelor căzătoare,
prin Ridurile adânci ale Absurdului,
care ne întreabă,
ce anume căutăm atât de rătăciți,
prin Mocirla Iluziilor Vieții și Morții,
unde nu poate fi nimic altceva,
decât Durere și Umilință,
îi răspundem din Privirile de plumb,
ale Norilor Sufletelor noastre,
că vrem să găsim Diamantul Iubirii,
care să ne arate strălucind,
Calea spre noi înșine,
cei de dinainte de a fi Lumea,
și atunci,
a început să ne ningă cu Jarul,
unui Început,

ce ne-a incendiat Cimitirele Cuvintelor,
transformându-le în Aripi de Foc,
pe care zburam deasupra Nemuririi,
până când ne-am prăbușit,
 iară-și în aceiași Țărâna fetidă a Întrupării,
aflând că doar Moartea,
 ne poate lua trupurile grele,
 ale Deșertăciunii,
acestor Non-Sensuri ale Existenței,
ce ne-au întrupat în Amărăciune.

52) Deschide-mi porțile Sufletului Iubire

Deschide-mi porțile Sufletului,
Iubire,
cu Lacrimile de Jar,
ale Strălucirii,
care să-mi aprindă Pașii Viselor,
odată cu Ochii de Cer ai Infinitului,
din Privirea ta,
în care să-mi pierd,
toate Eternitățile Clipelor,
ucise de Timp,
reînviindu-le,
pe aura Curcubeelor de Lumină Divină,
a Simțămintelor tale,
atât de diferite,
de cele ale Iluziilor Vieții și Morții,
Grețurilor și Absurdului,
Inimilor de Pustiu,
în care ne-am pierdut,
identitatea de a fi,
cei de dinainte de noi.

53) Lacrimile de Vânt ale Iuziilor Fericirii

Ziduri de Priviri,
ne lovesc Țărmurile Zilelor Goale,
strivindu-le cu greutatea de plumb,
a Indiferenței,
lăsând să se prelingă din ele,
Lacrimile de Vânt,
ale Iuziilor Fericirii,
ce au trecut undeva-cândva,
pe sub ferestrele luminoase,
ale Gândurilor noastre,
care ne salută azi ca pe doi străini,
care par a nu se fi cunoscut niciodată,
pe fața plânsă a unei Iubiri,
care respiră prin Inima de Pustiu,
a Grețurilor și Absurdului,
unui Trecut.

54) Prin tomberoanele Anilor

Resturi de Vise,
aruncate prin tomberoanele Anilor,
Grețurilor și Absurdului,
așteaptă o singură rază,
de Lumină Divină,
care să arate,
Amintirile din Viitor,
propriei noastre Conștiințe,
căreia i s-a înlocuit Adevărul Absolut,
de către Iluziile Vieții și Morții,
cu încleștările Neputinței,
de a mai fi vreodată,
cei de dinaintea acestei lumi,
unde ne hrăneam,
cu Flăcările Iubirii,
ce aprindeau Stelele Nemuririi,
cu Inimile noastre de Cer.

55) Îmbrăcați după ultima modă a Asburdului

Aglomerații de Cuvinte,
care nu spun Nimic,
se pierd pe străzile desfundate,
ale Sufletelor,
printre care ne strecurăm,
ducându-ne cu greu,
Grețurile și Absurdul,
pe brațele Viselor de Plumb,
ale Iluziilor Fericirii,
din care ne mai tăiem,
din când în când,
căte o felie de Amăgire,
pe care o servim,
la masa roasă, murdară și învechită,
a Timpului,
Non-Sensurilor Existenței,
care ne-au croit îndeajuns de multă Durere,
încât să umblăm îmbrăcați,
după ultima modă a Asburdului.

56) Să ne revenim din strivirea Singurătății

Zorii descătușați de noi înșine,
și bolnavi de Singurătate,
încă se luptă cu stihiile Împotrivirilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce se prefac că nu ne-ar fi abandonat,
Grețurilor și Absurdului,
angoaselor existențiale,
și că ne-ar fi lăsat libertatea,
de a fi alături,
de Străinul Subconștient,
al Adevărului Absolut,
amăgindu-ne cu Iluzia Fericirii,
până când,
am reușit pe ascuns,
să ne privim Moartea,
în Ochii de Plumb,
ai Deșertăciunii,
ce au devenit atât de apăsători,
încât orice am fi făcut,
nu mai reușeam,
să ne revenim din strivirea,
Singurătății.

57) Vestimentația Vremurilor

Greața și Absurdul,
sunt cele care au dăruit,
Umbrela de Suferințe,
ținută în mâinile Păcatelor Originare,
din Catedralele Greșelilor Creației,
de Inimile de Pustiu,
ale Zilelor Goale,
deasupra Timpului,
pe care nici vestimentația Vremurilor,
pare să nu-l mai încapă,
se plimbă pe străzile aglomerate de Dureri,
ce slujesc Iluziile Vieții și Morții,
pe la porțile masive de Absurd,
care se deschid larg,
Pașilor noștri trecuți,
de prima tinerețe,
a Non-Sensurilor Existenței.

58) La Tălpile Durerii

Gratii de Greață și Absurd,
străjuiesc plumbul cenușiu,
al Privirilor opace,
prin care Cancerul Iluziilor,
Non-Sensurilor Existenței,
vede Lumea înfricoșătoare,
a Deșertăciunii,
băută în cănile de pustiu,
ale Secetei de noi înșine,
de către Visele abătute,
ale unor Aripi atât de grele,
încât nu se mai pot ține,
pe picioarele Înălțimilor,
pierzându-și definitiv elanurile,
de a se mai uni,
cu Răspântiile Cerurilor,
căzute și ele la Tălpile Durerii.

59) A înghețat zăpada Gândurilor Iubire

A înghețat zăpada Gândurilor,
Iubire,
din Inima de Pustiu,
plină de Greață și Absurd,
a Viselor noastre,
pe care am alunecat,
în brațele Iluziilor Vieții și Morții,
ale căror Priviri,
ne-au hipnotizat Viitorul,
amăgindu-l să creadă,
că nu se trage din Timpul,
care-și ucide de fiecare dată,
Eternitățile Clipelor,
printre care,
ne-am fi putut găsi și noi,
Adevărul Absolut,
al Străinului Subconștient,
care să ne arate,
Calea spre Nemurire.

60) Ești atât de departe de mine Iubire

Ești atât de departe de mine,
Iubire,
acum,
încât Nimeni,
nu ne mai protejează,
de Vânturile Uitării,
pline de Grețurile și Absurdul,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care îți spulberă chipul,
de Lumină Divină,
atât de adânc,
în abisurile unui,
Prezent al Nimănui,
încât nici unul dintre noi,
nu mai știe Calea,
către Absolutul,
pe fruntea căruia ne prelingeam,
transformați într-o Lacrimă de Foc,
ce ardea cu Jar de Cuvinte,
Nemurirea de a fi împreună,
care ni s-a vărsat,
prin albiile Ridurilor de Vise ruinate,
ale Inimilor de Pustiu,

în Oceanul Înstrăinării de noi înșine.

61) Pe Întinderile Întrebărilor fără Răspunsuri

De ce ai deschis,
Porțile Grețurilor și Absurdurilor,
Angoaselor existențiale,
Iubire?,
la care am bătut din greșeală,
fiecare dintre noi,
alunecând pe gheața Privirilor,
care ni s-a spart,
de greutatea atâtor,
Cimitire de Cuvinte,
pe care le-am vizitat fără voia noastră,
lăsați fiind,
fără nici un punct,
de Reper,
pe Întinderile Întrebărilor,
fără Răspunsuri,
pe care ni le adresau,
Întâmplările Neîntâmplătoare,
ale Zilelor Goale,
ce abia ne așteptau,
să le trecem pragul,
Singurătății.

62) Dar am căzut atât de Dureros

Știai că vom uita,
Iubire?,
de Țărmurile Îmbrățișărilor,
pe care ne scriam numele Speranței,
de a ne întrupa,
în praful Stelelor de Cuvinte,
ale Nemuririi,
Adevărului Absolut,
al Ochilor de Cer,
din Nesfârșirea Sufletului tău,
prin care să ne respirăm Visele,
pe ale căror Aripi de Lumină Divină,
să zburăm până dincolo de Timpul,
care să nu mai poată prinde,
pentru a ucide,
nici una dintre Eternitățile Clipelor,
dar am căzut,
atât de Dureros,
pe Zidurile masive,
ale Grețurilor și Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,
încât am rămas încremeniți,
în Singurătatea lor,

pentru totdeauna.

63) Cât Cer să-ți mai dăruiesc

Cât Cer să-ți mai dăruiesc,
 din ochii Viselor,
 Iubire,
până când vei înțelege,
 că Steaua Nemuririi,
ne-a aparținut,
undeva-cândva,
de dinainte de a fi,
 Lumea perfidă,
a Grețurilor și Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,
despre care nu știam,
 că ne va ucide,
până și Adevărul Absolut,
în care eram întrupați,
pentru a fi împreună,
pe bolta Nesfârșirii,
 Sufletelor noastre.

64) De câte ori ți-am desenat chipul Iubire

De câte ori,
ți-am desenat chipul Iubire,
de fiecare dată,
am omis câte un amănunt,
care fără să-mi dau seama,
m-a urcat încă o treaptă,
către Infinitul Speranțelor,
pe al cărui boltă,
va străluci,
și Steaua Nemuririi noastre,
după ce vom reuși să evadăm,
din temnița Grețurilor și Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,
prin Moartea care ne va muri,
odată cu Ființa acestei Lumi,
a Nimănui,
de care ne vom dezbrăca,
odată pentru totdeauna,
lăsând-o în urmă,
alături de Inima de Pustiu,
a Singurătății,
pe care nu vom mai dori,
să o simțim vreodată,

bătând în piepturile Viselor noastre,
eliberate de orice Durere.

65) În anotimpul Frigurilor

E atâta strigăt,
în Marile Tăceri,
ale Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
încât se sparg,
până și Clepsidrele Timpului,
în care-și ține,
murăturile de Zile Goale,
ca să le consume,
în anotimpul Frigurilor,
de pe buzele Cuvintelor,
Iluziilor Vieții și Morții,
care se răstesc la Destinele noastre,
adevărate vite de povară,
ce trag carele încărcate,
cu mirodeniile Durerilor,
folosite la masa îmbelșugată,
a Grețurilor și Absurdurilor,
Paradisului,
unui Dumnezeu,
al Orgoliilor.

66) Pregătite pentru Disperare

Flăcări de Nemurire,
ard Visele Cerurilor,
împletite cu Orizonturile,
Dorințelor noastre,
incendiate de Iubirea,
pe care nici o Moarte,
a Inimilor de Pustiu,
nu va reuși să o stingă vreodată,
în vâltoarea rece și impersonală,
a Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
unde Greața și Absurdul,
face legea Fericirii,
pe care trebuie să o respecte,
Pașii fiecăror Clipe,
pregătite pentru Moarte,
de către Timp,
pentru a avea Viața,
pe ce să calce,
în drumule ei prin Disperare.

67) Dorințele de a fi împreună

Oricât de multe ne-am spune,
la Zidul Zâmbetelor deșarte,
ale Privirilor descompuse,
din Inimile de Pustiu,
ale Cuvintelor,
Marilor Tăceri,
Iubire,
nu vom reuși niciodată,
să ne exprimăm,
cu seninătatea Cerului de Vise,
Dorințele de a fi împreună,
dacă nu vom aprinde,
Focul Sacru al Simțămintelor,
peste Depărtările înghețate,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
topindu-le odată pentru totdeauna,
cu jarul care mocnește,
pe Steaua Nemuririi Sentimentelor noastre.

68) Dezbrăcate definitiv prin Moarte

Flamuri de Gânduri,
flutură peste Întinderile,
Viselor noastre,
Fericire,
deschizând larg Porțile Cerurilor,
pentru Aripile de Jar,
ale Iubirii,
pe care vom zbura,
deasupra Eternității,
până pe Țărmurile nesfârșite,
ale Adevărului Absolut,
căruia îi vom închina,
Sufletele noastre,
dezbrăcate definitiv prin Moarte,
de hainele grele și ponosite,
purtate de Inimile de Pustiu,
ale Grețurilor și Absurdului,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

69) Inima de Lumină Divină

Alerg mereu,
Iubire,
 către trenul Pașilor tăi,
pe care-l pierd de fiecare dată,
în gara ruinată și pustie,
 a Destinului,
care m-a răstignit,
pe Grețurile și Absurdul,
 Iluziilor Vieții și Morții,
de unde nu am cum să zbor,
dincolo de mine,
pentru a prinde,
 din Înalturile Cerurilor de Vise,
Inima de Lumină Divină,
pe care mi-ai întins-o,
peste Moartea,
care-și păzește cu strășnicie,
 de fiecare dată frontierele,
dintre mine și tine,
ajutată de Durerea și Singurătatea,
Absurdului.

70) Înstrăinându-ne într-atât de mult unul de altul

Oare de când,
au trecut pe fețele noastre,
Lacrimile Adevărului,
care ni s-au prelins,
prin trupurile Inimilor de Pustiu,
pe Țărmurile cărora,
am naufragiat,
în Reproșuri,
Iubire?,
înstrăinându-ne într-atât de mult,
unul de altul,
încât până și Trecerile,
Zebrelor Binelui și Răului,
au dispărut,
de pe străzile desfundate,
ale Destinelor noastre,
ca să nu ne mai poată uni vreodată,
malurile Speranțelor,
de pe care ne făceam cu mâna,
unul altuia,
privind la râul învolburat,
al Grețurilor și Absurdului,
Iluziilor Vieții și Morții,

care ne ținea despărțiți.

71) Prin buzunarele rupte ale Viitorului

Aglomerații de Priviri pustii,
aleargă spre Nicăieri,
așteptate la ora și adresa exactă,
de către Moartea,
care nu întârzie niciodată,
la întâlnirea cu Destinul,
Zilelor Goale,
pe care le-am primit în dar,
de la Greața și Absurdul,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
pentru a ne clădi din trupurile lor,
Catedrale de Dureri,
la Icoanele cărora,
să ne rugăm Iubirea,
să ne lase în pace,
fiindcă nu avem,
nici măcar o singură,
Eternitate de Clipă pentru ea,
prin buzunarele rupte,
ale Viitorului.

72) Întinderile fără margini ale Singurătății

Răni adânci,
ne scormonesc Abisurile Sufletelor,
Cimitirelor de Cuvinte,
care ne-au născut,
Neînțelesurile,
de a fi noi înșine,
cei pierduți pe drumurile,
Grețurilor și Absurdului,
unor Constrângeri,
ale Iluziilor Fericirii,
care ne chemau să ne scăldăm,
în valurile Viselor deșarte,
ale Sentimentelor false,
însoțite de alaiurile funerare,
ale Speranțelor,
care ne conduc pe ultimul drum,
Amăgirile,
ce și-au schimbat numele,
în Iubire,
tocmai înainte de Moartea,
Dorințelor,
care ne-au lăsat moștenire,
întinderile fără margini,
ale Singurătății,

73) Se prăbușesc peste noi

Simt cum se prăbușesc peste noi,
Zidurile grele ale Singurătății,
ce tocmai au primit în dar,
Orizonturile,
Iubire,
ale căror flăcări de Neliniște,
Zbucium și Freamăt,
pe care ni le-ai aprins,
s-au stins curând,
în Frigul Disperării,
din Zâmbetele încremenite ale Clipelor,
ce vor să dispară,
odată pentru totdeauna,
din fața Timpului greu și apăsător,
care ne strivește,
Visele Eternității,
cu pașii săi tărăgănați,
prin Inimile de Pustiu,
din Mocirla Grețurilor și Absurdului,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

74) Iluziile Norocului

Mi-ai dăruit atâtea Aripi de Vise,
Iubire,
încât până și Țărmurile Durerilor,
au început să-și spele,
cenușiul Indiferenței,
și să primească Valurile fierbinți,
ale Sentimentelor,
care ne scriu cu sângele Răsăriturilor,
Numele Fericirii,
pe Nisipul,
ce nu va mai cunoaște,
sticla rece a Clepsidrelor,
prin ferestrele cărora,
era obligat să privească,
Inima de Pustiu a Timpului,
ce bătea ora exactă,
pentru Moartea,
care-și invita la masa Adevărului,
toate Grețurile și Absurdurile,
unei Lumi a Deșertăciunilor.

75) Nu spune Nimănui vreodată

Replici tăioase și pline de venin,
ce vin din partea Greșelilor Creației,
Păcatelor Originare,
care mușcă Cimitirele Cuvintelor,
ce vor să-și înmormânteze,
Greața și Absurdul,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
în cavourile Privirilor,
pe care le purtăm o Viață întreagă,
clădindu-ne drumul,
către Moartea,
ce nu spune Nimănui vreodată,
dacă ne poate salva cu adevărat,
de noi înșine,
cei întrupați,
în cănile de pustiu ale Nimănui,
din care își bea Deșertăciunea,
Iluziile Fericirii.

76) Canicula Suferințelor

Cocoțate pe umerii de ceară,
tot mai topită,
ai Ierarhiilor,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
își plătesc tot mai scump,
Grețurile și Absurdurile,
pentru a le fi,
câinii de pază credincioși,
atunci când se apropie,
Flăcările câte unei Iubiri,
de gardurile de sârmă ghimpată,
ale Înțelesurilor Deșertăciunilor,
acestei Lumi,
pe care le pot înfierbânta într-atât,
încât Temperatura Angoaselor Existențiale,
poate urca,
pe treptele Durerilor,
până în Paradisul Dumnezeului,
ce ne-a creat,
Greșelile Creației,
Păcatelor Originare,
unde nu are ce căuta,
Canicula Suferințelor,

deoarece creează,
Inconfort.

77) Pe Hotarul Disperării

Te aștept Iubire,
pe Zidurile Cetății,
pe care ți-am apărat-o,
jertfindu-mi toate Visele,
pentru a mă împotrivi,
valurilor de Greață și de Absurd,
ale Iluziilor Vieții și Morții,
care mă loveau adeseori,
cu Angoase Existențiale,
îndeajuns de puternice,
încât să-mi cutremure,
până și stâlpii Speranțelor,
pe care i-am împlântat,
pe Hotarul Disperării,
crezând că mă vei apăra,
de mine însumi,
dar văd că nu ai reușit,
cu toate că ai învins,
întreaga mea Lume,
a Deșertăciunii.

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre,* sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015,pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că:"Din cîte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul Nonsensului Existenței de aici, poeziile ”de meditație”. O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît

tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait Cerna în legătură cu ”poezia filosofică,” întrucît poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gîndului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decît din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decît atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierd vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucît se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia

în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul ”conceptual” (chiar dacă unele concepte sunt metafore), semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatizare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lirică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lirică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

SORIN CERIN
- GREAȚĂ ȘI ABSURD -
-poeme filosofice-

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strîng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe ”gînd”, Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama ”Societății de consum” sau pe cea a deșertăciunii ”Iluziilor Existenței”. E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic (”Ticăloşia Diavolului se numeşte Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.”, dar și altele, nu mai puțin provocatoare și ”infamante” la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută ”pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al

catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții”. E febra devoțională de pe reversul imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit ies, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricît ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existenţialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronica literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, si publicat in România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronica dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înţeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocînd un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuşi poezia de azi şi acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulţumită de „insuficienţa poeziei contemporane”, în acelaşi articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notaţii ale „micului sentiment”, „mici disperări” şi „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poţi spune decît că poezia rezultată din astfel de notaţii e şi ea mică (la cub, dacă enumerarea se opreşte la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspiraţie, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrolabil, creaţia. E momentul

inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective imposibil de înfrînt raţional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai şi de care e responsabilă vocaţia. Simplu, asta e problema, ai vocaţie, ai inspiraţie. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneci şi nici nu pot şti cît de des o vizitează inspiraţia, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauţi reţete spre a o induce? Şi totuşi, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „…întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, şi nu doar prin accident, la acele stări intense, la dispreţuita ‹‹inspiraţie›› la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat". Nu ştim cui aparţine dispreţul, dar ştim că inspiraţia e a poetului născut şi nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meşteşugar, un *artifex*.

Am în faţă trei plachete de versuri ale puţin cunoscutului şi nu lipsitului de inspiraţie poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, uşor de înţeles, *Nonsensul existenţei, Marile tăceri, Moartea,* toate apărute în 2015, la Editura Paco, din Bucureşti. După ideile titulare, îndată te frapează şi vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieţii", ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moştenită din vocabularul consacrat al existenţialiştilor, deajuns ca să bănuieşti ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menţine poetul pe aceeaşi coardă de fond, şi cît de adînc, cît de grav trăieşte întru această idee deloc nouă. Şi nu e nouă pentru că rădăcinile existenţialismului, modern reformulat, îşi trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conştiinţa tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existenţialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naşte şi vreme e să mori", în rest, „totul e

vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existenţialismul a fost intens susţinut filosofic în secolele al XIX-lea şi al XX-lea, de la Kirkegaard şi pînă la Sartre, cu nuanţe specifice. O poezie în termenii existenţialismului statuat mai poate interesa fiinţa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale şi a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale şi nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăieşte miracolul creator, inspiraţia. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una şi aceeaşi copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditaţie”, cum şi sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă şi cît de personală e meditaţia, n-o poţi spune decît la sfîrşitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei şi din ce perspectivă intelectiv-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existenţialiste universale, uşor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinaţii surprinzător de noi, unele îndrăzneţe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca şi cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeaşi coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleaşi idei, aceeaşi atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, acelaşi vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinat în noi şi noi sintagme, cu actualizări ce ţin de mediul de astăzi şi chiar imediat al fiinţei aruncată în lume să ispăşească „Păcatul Originar”. Se ştie, pentru că spuneau înţelepţii, „fiul Evei nu trăieşte într-o lume lipsită de

vaiete”. Ambiţia de a-şi construi o meditaţie personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinaţiei cuvintelor, fără să poată evita frecvenţa redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit şi de două ori în aceeaşi poezie, este „Iluzia Vieţii”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapează prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenţei”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” şi multe altele. Sintagma care aduce aici şi acum trăirea problematizată a existenţei este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susţine ideea. Adesea, această energie debordantă a reaşezării cuvintelor acoperă ceea ce cauţi în poeziile compuse pe una şi aceeaşi temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieţii”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificaţii de bază ale poeziilor. Şi mai e o particularitate, punctuaţia. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înţeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferinţă numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deşertăciunile destul de puţin ordonat ca să poţi urmări idei clare. Semnificaţiile se aglomerează în una şi aceeaşi poezie, cum e *Ierarhia Deşertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul „deşertăciune” e angajat într-o combinaţie gravă, tăioasă, pus să însoţească chiar fenomenul naşterii lumii, pentru a

sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greaţa”, ŕ la Sartre, lăsate în urmă de conştiinţa absurdului existenţei. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existenţiale*: „Plugul Deşertăciunii sapă adînc,/ în ţărîna Existenţei,/ vrînd să însămînţeze genele Iluziei Vieţii,/ pentru a naşte Lumea,/ după o gestaţie prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ …corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existenţiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdii.” Ceea ce găseşti în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea şi altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creaţia cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noţiunile şi conceptele sintetic cuprinse în cuvinte îşi păstrează constant înţelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeaşi, pare să meargă spre epuizare, ca şi forţa de înnoire a poeziei. Au şi cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existenţialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,…”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colţul străzii Destinului,/ se vînd ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înţelesuri pentru prăjit,…”. Şi cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinaţiilor verbale resentimentare, ce defulează o

atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenţei. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,…” şi e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene şi pline de invective”, şi, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înşiră în sufletele,/ ce vor şi speră la Înviere,…”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.
Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenţei iluzorii, resimţită ca atare în termenii existenţialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînţa acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfinţitului,/ ce abia se mai pot ţine întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declaraţii de neînvinsă voinţă de a înţelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoaşterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deşertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneităţii absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se loveşte „trestia gînditoare”: „Căţăraţi pe Stîncile Vieţii,/ vrem să înţelegem granitul ca şi cum ar fi,/ o trestie conştientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieţii,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi

înşine. || Ruinăm slăbiciunea,/ … devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || … Să fie ochii Societăţii de Consum făcuţi doar pentru a/ privi Ierarhia Deşertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanţelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis şi realitate*, o: „icoană prinsă de pereţii reci şi insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă vieţile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificaţii fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viaţa noastră, se lamentează poetul în *Feline Existenţiale*: „ se vinde scump la tejgheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/… „Promisiuni Deşarte,/ şi-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeţi poetice aruncate şi contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ţinta absolut actuală este încă şi mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viaţa cu Moartea,* este incriminată, cam în aceiaşi termeni, „grădina Societăţii de Consum Foamete,/ drept mari atleţi ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false şi isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă…”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte specifice din limbajul marelui gînditor existenţialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu şi biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durităţi de limbaj, cu particularităţi ale existenţialismului sartrean, în timp ce *Matematica*

existenţei şi multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei *„monde cassé ”* percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenţei”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este*Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiţii, de a pune în relaţie lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea fiinţei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conştiinţa căderii omului în lume sub blestem divin, dar şi din ceea ce ar fi o consecinţă, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogaţia, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conştient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existenţa este o nălucă prinsă între două vise, Spaţiul şi/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deşertăciunea Democraţiei şi Dictatura./ Care desfrîu nu-şi are mănăstirea sa şi care crimă,/ democraţia ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiţie a „Existenţei” ca „joc de noroc”, însoţită de „Speranţă”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea fiinţei de a judeca propria existenţă, etern îngrădită să poată depăşi absurdul.
Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipeşte prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieţi şi a cărţilor. Paradoxal, acelaşi temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul de alienare, de înstrăinare şi accentuată singurătate, pînă la a-şi simţi sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, fiinţa căzută în „neant”, mai are şansa de a fi sortită „Eternităţii”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă

şi Eternitate”, „Tăcere” şi „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipseşte inspiraţia rîvnită de alţii, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, şi, încă, să nu calce prea apăsat pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:"**Poezia de meditatie pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevaruri filozofice,ci o impletire de revelatii despre aceste adevaruri.Iar raportul dintre intensitatea acestor revelatii si indoiala din care sunt construite adevarurile este chiar piatra filozofala a acestei poezii.De altfel,secretul de a putea fixa fulgerul revelatiei este o problema la fel de subtila ca si aceea a pastrarii energiei solare din zilele calde in cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu**„Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minţii, mânuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viaţa noastră spirituală şi socială. Poezia din Liberul arbitru este o prelungire a manierei sale de meditaţie, impregnând-o şi cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvântului de Peter Sloterdijk), reuşind, totodată, performanţa de a rămâne pe teritoriul lirismului autentic chiar şi atunci când vituperează „Corbii vulgari necrofili şi necrofagi ai Viselor”.
- **Prof.univ.dr Ioan Holban**„Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gînd cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gîndului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în

pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.

- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditaţiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare şi energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului şi grotescului existenţei nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant şi blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ şocant dar foarte expresiv pentru idea de păcat originar al lui … Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meştereşte firmamentul la o masă de fierar şi un Diavol în care s-au contopit toţi frondiştii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[…] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin şi cinic, băute de Dumnezeu la masa Creaţiei,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mâzgălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul şi-a propus în poemul La un grătar un exerciţiu urmuzian, reuşita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identităţii de pe un nivel ontologic în altul admirăm aici, ci şi tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieţii spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuţioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea şi revelaţia definiţiei aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu şi un

prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viaţa trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat şi că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefineşte fiinţa umană ca aflându-şi autenticitatea în multiplicarea mentală a realităţii terne şi ca proiect existenţialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenţei contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă" a timpului,este resimţit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate".

"Meditaţia, întoarsă spre sine însăşi de „oglinzile întrebării"sau de către „ochii" fabuloşi ai Oceanului nesfârşit, se automacerează la aceeaşi temperatură febrilă, de arc voltaic, enunţată – in nuce –de sintagma „ploilor de foc".

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecţie şi o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care păşeşte. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestraţi cu harul preoţiei. Sorin Cerin ritualizează timpurile deconstrucţiei poetice, dacă e să înţelegem cum se cuvine desfăşurarea versurilor sub steagul titlului."
- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Taceri""poezii de meditatie" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta

cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".

- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu**: "Intelectual format la şcoala bucureşteană, dar simţind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al şcolii clujene, unde îşi identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad şi Mircea Muthu, Sorin Cerin îşi construieşte şi poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri îşi declară peste tot maeştrii, identificaţi aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecţie filozofică şi structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) şi Arghezi.Însuşi titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând acelaşi titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâşie, în pustia gândului şi a imaginii frânt oglindite de lumea declarată, între dragoste denunţatorie şi revoltă tandră, între blestem incantatoriu şi rugă deghizată, de veşnic îndrăgostit, fără putinţă de a-şi declina, în realitate, fervoarea, deşi cuvântul experimentează, estet, întregul lexic blasfemiant şi apocaliptic.O duplicitate izbăvitoare, în fapt, care - strigându-şi drama înstrăinării şi a introspecţiei ratate, ca şi neputinţa întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferenţa unui timp şi unui spaţiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naşte, in litania `a rebours, semnele creaţiei mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii"
- **Conf. univ. dr.Călin Teutişan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea

poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disparate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie şi fragmentar, a lumii, dar mai ales a fiinţei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referinţă al acestor poeme, traversate, când şi când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar şi ironică. Cinismul lipseşte cu desăvârşire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de faţă, mai exact conştiinţa lirică, pune o presiune etică asupra realităţii, forţând-o astfel să-şi asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existenţial, poetul face parte din categoria moraliştilor, rezumând într-o manieră fulgurantă precepte aforistice şi proiecţii aspre dintr-o viziune extatică de sfârşit de lume. Meditaţiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenţei", deşi exprimă mai mult îndoieli decât certitudini şi întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilaţie la sarcasm şi de la indignare, din nou, la extaz..."
- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existenţiale îşi caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenţei" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-şi aeriseşti cămara minţii", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelaţia şi limitează trăirea deplină a sensului existenţei".

SORIN CERIN
- GREAȚĂ ȘI ABSURD -
-poeme filosofice-

- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru**"Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată şi dominată de false valori sfîrşeşte pentru a putea regenera prin Cuvînt".
- **Prof.univ.dr. Ştefan Borbély** "Spirit profund şi sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenuşii. Un întreg arsenal al modernităţii negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinţei, maimuţa de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunţe, în versurile sale, "armele letale ale societăţii de consum" şi "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenţei noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanţe sau replici. "Noii paşi ai credinţei" sunt enunţaţi peremptoriu ca speranţă a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezăreşte, izbăvitor, la capătul încă îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată paşii sau privirile"
- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"

SORIN CERIN
- GREAȚĂ ȘI ABSURD -
-poeme filosofice-

- **Marian Odangiu**“Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esenţiale: relaţia Fiinţei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (şi distorsionantă în acelaşi timp !), dispariţia unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogaţii copleşitoare şi infinite nelinişti -, absenţa tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieţii, absurd înălţat la rang de raţiune existenţială alimentează spaima şi angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluţie, navighează îndurerat dar lucid printre imagini şi metafore de elevată şi convingătoare pregnanţă, construieşte scenarii apocaliptice despre Viaţă, Iubire şi Moarte…”
- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, …al neo-cunoașterii, platonic-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane….Cum Vinea scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, in mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”…Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

Cărţi publicate

Literatură Sapienţială

Volume de aforisme

- Culegere de Înţelepciune - Opere Complete de Aforisme - Ediţie de ReferinţăWisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition, **conţine un număr de 11 486 de aforisme structuralizate în 14 volume publicate anterior la alte edituri, ce sunt incluse în actuala culegere**. 2014
- Dumnezeu și Destin God and Destiny2014
- Rătăcire Wandering2013
- Libertate Freedom2013
- Cugetări esențiale2013

- Antologie de înţelepciuneAnthology of wisdom 2012 conţine un număr de 9578 de aforisme, maxime şi cugetări de Sorin Cerin.
- ContemplareContemplation 2012
- DeşertăciuneVanity 2011
- Paradisul şi InfernulParadise and Inferno 2011
- PăcatulThe Sin 2011
- IluminareIllumination 2011 Conţine un număr de 693 aforisme
- Culegere de înţelepciune în care apar pentru prima oară volumele **Înțelepciune**, **Patima** și **Iluzie și realitate**, alături de cele reeditate ca **Nemurire**, **Învață să mori** și **Revelații**, volume apărute atât separat cât și împreună în culegere în edițiile de limbă engleză online sau tipărite, din Statele Unite, Wisdom Collection 2009 Conţine un număr de 7012 aforisme
- ÎnţelepciuneThe book of wisdom 2009 Conţine un număr de 1492 aforisme.
- Învaţă să mori 2009 Conţine un număr de 1219 aforisme.
- Nemurire 2009 Conţine un număr de 856 aforisme.
- Revelaţii 21 Decembrie 20122008 Conţine un număr de 2509 aforisme.

Volume de inspiraţie sapienţială

- IubireAmourLove 2008
- Antichrist, fiinţă şi iubire 2007

Volume de studii filozofice

- CoaxialismulThe Coaxialism2007
- Moarte, neant aneant viaţă şi Bilderberg Group2007
- Logica coaxiologică2007
- Starea de concepţiune în fenomenologia coaxiologică2007

Volume de poezie filozofică

- Steaua Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 The Star of Immortality-Philosophical poems -the United States of America 2018
- Iluzia Mântuirii- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Întâmplare Neîntâmplătoare - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Singuratatea Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Drame de Companie - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Calea spre Absolut - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Dumnezeul meu - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Angoase existentiale- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 Existential Anguishes - Philosophical poems the United States of America 2018
- Mai Singur - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Pe Umerii Lacrimii Unui Timp - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- În sălbăticia Sângelui - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Început și Sfârșit - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Transcendental - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Amintirile Viitorului - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Înțelesul Iubirii –Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Tot ce a rămas din noi este Iubire -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Creația Iubirii -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Zâmbetul este floarea Sufletului -Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Omul este o șoaptă mincinoasă a Creației- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Condiția Umană- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Agonia- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Iubire și Sacrificiu- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Disperare- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Statuile Vivante ale Absurdului- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Arta Absurdului Statuilor Vivante- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

- Absurd - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Iluzia Existenței - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Illusion of Existence: Philosophical poems the United States of America 2017

- Existențialism - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 Existentialism: Philosophical poems the United States of America 2017
- Ființă și Neființă - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Being and Nonbeing: Philosophical poems the United States of America 2017
- Oglinzile Paralele ale Genezei - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Parallel Mirrors of the Genesis: Philosophical poems the United States of America 2017
- Existenta si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Existence and Time: Philosophical poems the United States of America 2017
- Obiecte de Cult - Poeme Filosofice[58](Statele Unite ale Americii) 2017Objects of Worship: Philosophical poems the United States of America 2017
- Copacul Cunoașterii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Tree of The Knowledge:

Philosophical poems the United States of America 2017

- Iluzia Amintirii- Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Memory: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Mortii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Death: Philosophical poems the United States of America 2017
- Eternitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017Eternity: Philosophical poems the United States of America 2017
- Strainul Subconstient al Adevarului Absolut - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Paradigma Eternitatii - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Marea Contemplare Universala - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Bisericile Cuvintelor - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Trafic de carne vie - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Vremurile Cuielor Tulburi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2016
- Divinitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- La Cabinetul Stomatologic - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Origami - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Dinainte de Spatiu si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

- A Fi Poet editura eLiteratura, București 2015
- O Clipă de Eternitate editura eLiteratura, București 2015
- Suntem o Hologramă editura eLiteratura, București 2015
- Zile de Carton editura eLiteratura, București 2015
- Fericire editura eLiteratura, București 2015
- Nonsensul Existentei Statele Unite ale Americii 2015 The Nonsense of Existence - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Liberul arbitru Statele Unite ale Americii 2015The Free Will - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Marile taceri Statele Unite ale Americii 2015 The Great Silences - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Ploi de Foc Statele Unite ale Americii 2015 Rains of Fire - Poems of Meditation the United States of America 2016

- Moarte Statele Unite ale Americii 2015 Death - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Iluzia Vieții Statele Unite ale Americii 2015 The Illusion of Life - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Prin cimitirele viselor Statele Unite ale Americii 2015 Through The Cemeteries of The Dreams - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Îngeri și Nemurire Statele Unite ale Americii 2014 Angels and Immortality - Poems of Meditation the United States of America 2017
- Politice Statele Unite ale Americii 2013
- Facerea lumii Statele Unite ale Americii 2013
- Cuvântul Lui Dumnezeu Statele Unite ale Americii 2013
- Alegerea Mantuitorului Statele Unite ale Americii 2013

Volume de poezie de filosofie a iubirii

- Filosofia Iubirii - Dragoste și Destin - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017 The

Philosophy of Love - Love and Destiny: Philosophical poems the United States of America 2017

- Filosofia Iubirii - Verighetele Privirilor - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Aemricii) 2017The Philosophy of Love-The Wedding Rings of Glances-Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Fructul Oprit - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Philosophy of Love - The Forbidden Fruit: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Lacrimi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Philosophy of Love- Tears: Philosophical poems the United States of America2017

Volume de poezie de dragoste

- Adresa unei cești de cafea 2013
- Memento Mori 2012
- Parfum de eternitate 2012
- Umbrele Inimilor 2012
- Inimă de piatră amară 2012
- Legendele sufletului 2012
- Adevăr, Amintire, Iubire 2012

- Eram Marile Noastre Iubiri 2012
- Suflete pereche 2011
- Templul inimii 2011
- Poeme de dragoste 2009

Romane

- *Destin* 2003
- *Trilogia Destiny cu volumele PsychoApocalipsa şi Exodus urmând să apară Lumina Divină doi ani mai târziu ce avea să întregească ciclul Originea lui Dumnezeu* 2004- 2006
- *The origin of God apărut în Statele Unite ale Americii cu volumele The Divine Light PsychoThe Apocalypseşi Exodus*2006

SORIN CERIN
- GREAȚĂ ȘI ABSURD -
-poeme filosofice-